



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Convulsio Calvniarvm Vlrichi Veleni Minhoniensis,
quib[us] Petru[m] nunq[uam] Romæ fuisse caullatur**

Fisher, John

Antvverpiae, 1522

Persvasio Qvinta.

urn:nbn:de:hbz:466:1-35690

lice docuisset, Cōsequitur igitur, vt si firmū sit (quod oēs cō-
corditer asserūt) Petrū videlicet annis, xxv. Romæ sedisse,
q̄ ip̄m cōciliū p̄ legalib⁹ habitū, nō vltra quatuordecim an-
nos a cōuersiōe Pauli distare potuit, nisi forte quis dixerit,
vt supra memorauim⁹, q̄ Petrus postq̄ aliq̄ diu māssisset Ro-
mā, Hierosolymā eius cōciliij gratia reuersus fuisset, nimirū
vt in negotio tā arduo satisfaceret iudæis. Et qd̄ vetat illud
opinari, q̄n̄ nihil, aut in sacris, aut i prophanis literis, huic rei
palam cōtradicit, Sed & multo satius esset modū aliquē iue-
nire, quo tot autores, si fieri possit, inter se cōciliantur, q̄ sen-
tentias eorū temere cōdemnare, præsertim cū in hoc, oēs cō-
sentiant, non latini solū, verum etiā græci. q̄ Petrus haud du-
bie, Romanus aliq̄ diu fuisset Episcopus Perspicuum igitur
est, calumniam istā null⁹ roboris esse, quum omnino cadat,
siue dixerimus non esse recte supputatum, seu, si recte sup-
putatum sit, nihil tñ scripturis repugnare Petrum e Roma
Hierosolymā rediisse. Sed hæcenus vt calumnia reiiciatur,
fatis opinor est dictum.

PERSVASIO QUINTA.

SVB hæc, neq̄ tunc t̄pis q̄n̄ Paulus Romanis scripse-
rat Petrū Romæ fuisse, hæc ipsa ep̄la ad Romanos porre-
cta argumēto est, quā quidē satis longo t̄pe ab Apostolo
nō fuisse descriptā cōstat. In qua ipse, vt Origenes memi-
nit, oibus nūeris absolutior fuerat, quā dū Corinthijs scri-
pserit, Et iccirco post vtrūq̄ ad Corinthios ep̄lam hāc scri-
ptā fuisse, cōtendit Origenes, Athanasius & o, & post pri-
mā q̄q̄ ad Thessalonicenses, attñ alterā ad Corinthios, nō
mox post eā q̄ prior est, exarauit Apostolus. Si quidē i ea
q̄ prior est, incestū quendā Corinthiorū ecclesiæ seniore-
m qui cū vxore patris rem habuerat, acriter taxat, & ex vni-
tate fidelīū emācipandū p̄cipit, huncq̄ spiritui maligno in-
ptatē tribuit, mō sp̄s in diē dñi Christi Iesu salu⁹ fieret. In
altera & o, postq̄ ille resipuit, ac admissum digna cōpuncti-
one, atq̄ p̄nitentia defleuit, rursum vnitati, mēbrorūq̄
Christi cōmunioni restitutus est. Actandē post missas ad

6 Tethalonienſes ſras, vbi iã tertio Corinthũ venerat, per
6 Phebẽ Cencherẽſe mſeminã ad Romanos eplam direxit,
6 in cui⁹ calce multos fratrũ noiatim ſaluere iubet, & q pri
6 dẽ illi⁹ opa in Chriſtũ crediderũt, & qui quapiã in eũ dex
6 teritate vli ſunt. Tũ q eccleſiã illius antiſtites, ac ſeniores
6 fuerũt, veluti Narciffum, Andronicũ, Iuliã, Priffillã, & Aq
6 lam. Qui igit fieri potuit, ſi Paulus Petrũ tunc Romã fu
6 iſſe credidiſſet, vt digna hũc ſalutatione nõ dignaret, cu
6 ius ille obſeruantiffim⁹ eſſe, & nihil honoris ei nõ deferre
6 pro ſua canicie, & apoſtolat⁹ honeſtate debuerat. Sed ine
6 luctabilis hæc eſt ratio, Petrũ Romã tunc tps non fuiſſe.
6 Faceſſat ergo vaſſritia Romana hanc ſibi gloriã ambire,
6 nihil em̄ æque fallum eſt, atq; hæc arbitraria æſtimatio.

CALVMNIAE Q VINTAE SVMMA.

PAulus literis ſuis ad Romanos, cõplures ex fratrib⁹ no
minatim ſaluere iubet, & p̄ſertim eccleſiã ipſius Anti
ſtites ac ſeniores, veluti Narciffum, Andronicũ, Iulian
Priffillã, & Aquilã. Qui potuit igit fieri, ſi tunc Petrũ fui
ſſe Romã credidiſſet, vt digna hũc ſalutatione non digna
retur: cui⁹ ille obſeruatiffimus eſſe, & nihil honoris ei non
deferre, p ſua canicie, & apoſtolatus honeſtate, debuerat.
Qm̄ igitur hæc Epiftola ad Romanos poſteri⁹ ſcripta fue
rat, q; vel vtraq; ad Corinthios, vel illa, q ad Tethalonien
ſes prior eſt, oportet vt nõ adeo tempeſtiue Romã Petrus
venerit, atq; prædicatur a multis. Manet igitur ineluctabi
lis hæc ratio, Petrũ Romã tunc temporis non fuiſſe.

RESPONSIO.

QUamq; hæc ratio (quam aduerſarius ineluctabilẽ vo
cat) nemini non p̄ſpicua ſit, vel ob id omni robore ca
rere, q; ex negatiuis proficiſcatur, nos tamen alijs mo
dis eam diluere conabimur. Fieri quidẽ potest, quũ ex alijs
cauſis, quas hi ſoli norunt, qui paulo ipſi fuerant conſuetu
dine quadam intimiores, tum ex ijs, quas mox dicemus, vt
quum ad Romanos Paulus ſcripſerit, compluresq; ſalua
re iuſſerit, Petrum tamen haud nominatim ſalutarit.

i, Timo, ij,

Et primū, quia nec id facere cōsuevit in alijs eius epistolis, vt quā ad ecclesiam aliquā scribat, saluere noiatim iubeat presbyteros aut Episcopos ecclesiarū. Quod & facile patebit si per singulas epistolas discurrām. Et principio, neminem in priori epistola ad Corinthios salutauit, quū tñ ex longa consuetudine, quā per annū & sex menses cū eis cōtraxerat, multos habuit familiares. Sed nec in posteriori, noiatim quenē impertit salute. Et tñ credibile est iam adfuisse Stephanum, & Achaicū, & Fortunatū (qui Paulo fuerant charissimi) de quibus & in priori epistola mētionē fecit. Ad Galatas item neminem. Et ad Ephesios neminē salutat, quum tamē & ijs, Episcopū constituisset Timotheū vnice sibi dilectū, & multos præterea familiares illic haberet, vt pote qui triennium apud eos mansisset. Ad Philippenses quoq; neminē præter Enodiam & Syntichen duas fœminas, quas tñ haud saluere iussit peculiari aliqua salutatione. Ad Colossenses insup ne vnū quidē, quum tñ eis præfuisset Archippus eorū Episcop⁹, & a Paulo cōstitutus, quē & alibi cōmilitonem suam vocat. In epistola rursus ad Thessalonicenses priori, quū hortatur multitudinē, vt agnoscant eos qui sibi præsumunt in dño, & vt habeant illos in summo præcio, nullius tñ exprimit nomen, cui salutē impertiat. In posteriori similiter nec vnus quidem meminit. Et in ea demū quā ad hebræos misit, quum alioqui parere eos iubeat ijs qui sibi præsumunt, neminem tñ ex eis nominatim salutat. Liquet igitur in ijs epistolis, quas ad ecclesias dedit Paulus, neminē ex presbyteris, aut Episcopis illum salutasse. Quid mirū igit, si in vna hac reliqua, ad Romanos data, Petrū nō salutarit. At inquis, Ecclesiæ ipsius Antistites saluere iussit noiatim. Dic ergo quos Antistites. Respōdes, Narcissum, Andronicū, Iulian, Priscillā, & Aquilam. At miror tales Antistites Romam habuisse, quum alibi Paul⁹ iusserit fœminas in ecclesia silere penitus. Constat em̄ ex supioribus, Priscillam Aquile cōiugem fuisse, & Iulian siue Iunian, Andronici, quemadmodum Athanasius seu Vulgarius tradit. Sed Narcissus (inquis) Episcop⁹ erat. At hūc non salutauit Paulus. Sic em̄ legitur in epistola Pauli, Salutate eosq; sunt ex Narcissi domo, nempe familiares Narcissi, nō ipsum

Narcissum. Erat em̄ is Narcissus (vt tradit Ambrosius) presbyter quidā, sed officio peregrini fungebatur, exhortationibus firmans credentes. At ceteros opinor nō pbabis vnq̄, fuisse presbyteros. Liquet igitur ex his, nequaquā in morem fuisse Paulo, vt præfectos ecclesiarū, in suis ep̄lis noiatim salutaret. Sed & alię q̄q̄ potuerūt interuenire causæ, cur iam nō literis ad Romanos datis salutasset Petrū. Quid enim si Petrū ob aliqua negocia tum absentē nosset, quēadmodū & q̄dā de Narcisso tradunt, q̄ abfuerat ab vrbe, q̄ & factū est, vt hūc forte nō salutaret Paulus. At redeuntē saltē Petrū iussisset saluari. Sed vides, nec hoc de Narcisso fecit. Cæterū qd si per Phæben. priuatā a se iussisset salutationem. Aut forte priuatas Petro scripsisset literas. Quis em̄ hui⁹ rei, iam post tot annorū currícula, certā expromere queat rationē. Sed dicēs. Iam igitur extarent ipsæ literę. Nihil oportet, neq̄ enim dubium est plærāsq̄ ex his, quas Apolloli scripserant, deperisse, qd̄ & nemo, q̄ scripturis alluzuit, ignorare potest.

PERSVASIO SEXTA.

ACCEDIT & istud ad corroborandū, qd̄ Petr⁹ ad ea tpa, quib⁹ Paulus Romanis literas destinauerat, Romanos nō fuisset, quia diuus Ambrosius, sup̄ ep̄istolam ad Romanos, in quibusdā vetustis codicibus dicit se legisse Narcissum illo tpe Romæ presbyterū fuisse, cui⁹ domū Apostolus saluere iubet, hic tñ (inquit diu⁹ Ambrosius) officio peregrini fungebatur, exhortationibus firmans credentes. Qd̄ sane nuperus Roman⁹ presbyter neutiq̄ faceret, a q̄ nihil tam est alienū, q̄ verbi diuini prædicatio. Et id propter, velut claudus (vt Plautino vtar dicitario) sutor, domi totos sedet dies, cupediaꝝ delitijs voratrinā explens Nisi forte ostentandæ pompæ causa, ad Lateranense palatium interdum prorepat. Porro vt ad rem veniamus, hic scito est opus, apud primitiuā ecclesiam nullos fuisse, qui dicerentur summi Pontifices, Cardinales, Patriarchæ, Archiep̄scopi Nempe quæ duos solū ecclesiasticos habuit ordines, Presbyteros videlicet, & Diaconos, vt ex ea claret, quam Phi